

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Варна, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20223100501402 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх. № 15543/29.06.2022 г.** от В. Сп. Сп., чрез адв. С. З., срещу Решение № 441/23.02.2022 г., постановено по гр. дело № 11117/2021 г. по описа на ВРС, 8-ми състав, с което е прието за установено в отношенията между страните, че И. К. З., ЕГН *****, с адрес ....., не дължи на В. С. С., ЕГН *****, с адрес ....., сумата от 2000 лв., представляваща разноски за адв. хонорар, ведно с лихвата до окончателното й изплащане, присъдени по н.ч.х.д. № 1938/2016 г. на Районен съд – Варна, и сумата от 1500 лв., представляваща разноски за адв. хонорар по н.ч.х.д. № 1945/2016 г. на Районен съд – Варна, за събирането на които са били образувани ИД № 2894/2019г. и ИД № 2895/2019г., присъединени към изпълнително дело № 2373/2018 г., всичките по описа на ЧСИ Л. С., рег. № 895 на КЧСИ и район на действие - района на Окръжен съд – Варна, като погасени чрез прихващане с насрещно вземане на И. К. З. в размер на 3500 лв., представляващо част от присъдени с Решение № 88/19.04.2017 г. по в.т.д. № 84/2017 г. на Апелативен съд – Варна съдебни разноски, придобито с Договор за цесия от 03.01.2020 г., на основание чл. 439 ГПК.

Жалбоподателят изразява становище за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение.

Счита, че ищецът не е провел пълно и главно доказване, с което да установи, че договор за цесия, на който е записана дата 03.01.2020 г. е породил правно действие и вземането е било валидно прехвърлено от „КТМ ЕКС“ ЕООД на И. К. З..

Излага, че ищецът не е доказал достоверна дата на оспорения договора за цесия, от което следвал извода, че на И. З. не е било прехвърлено никакво вземане, тъй като към 30.01.2020 г. Д.К., която е подписала договора за цесия от името на цедента, не е била

управител на „КТМ ЕКС“ ЕООД. Същата била заличена в ТРРРЮЛНЦ на 06.01.2020 г.

Сочи за неправилни изводите на съда, че даже и Д. К. да не е била представляваща цедента „КТМ ЕКС“ ЕООД към 30.01.2020 г., то на осн. чл. 301 от ТЗ е налице презумпция, че търговецът е потвърдил извършената цесия, след като не се е противопоставил на договора веднага след узнаването му.

Неправилен е и изводът на съда, че изявлението за прихващане □ е редовно връчено от призовкар на ЧСИ З. Д. при условията на чл. 44, ал. 1 от ГПК, доколкото правната уредба на съобщенията и призовките по ГПК касае връчване на съобщения и книжа само на страна по дело и то на книжа, които са част от същото дело. Разпоредбите на чл. 38 – 58 от ГПК не уреждат връчване на документи от гражданския оборот, в т. ч. изявления за прихващане. Съдебният изпълнител няма компетенциите по чл. 592, ал. 2 от ГПК., с оглед на което съставянето на констативен протокол от ЧСИ за връчване на уведомление-изявление на трето лице изначално не поражда никакви правни последици.

Извън горно, адресът на фризьорския салон не бил нито поС.ен или настоящ, нито се явявал адрес по месторабота или местоизпълнение на занятие, поради което връчването е незаконосъобразно.

На следващо място, при връчване на съобщение по реда на чл. 44, ал. 1 от ГПК, призовкарят е следвало да установи самоличността на лицето, на което връчва книгата. Няма данни в констативния протокол от 03.02.2020 г., че призовкарят е установил самоличността на В. С., след представяне на лична карата, следователно липсва валидно връчване на ответницата на изявлението за прихващане.

Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което исковата молба да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна И. К. З., чрез адв. Д. П., в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение. Моли за потвърждаване на обжалвания съдебен акт. Претендира разноски.

ВОС констатира следното:

В исковата си молба Илия К. З. е предявил срещу В. С. С. отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК, с искане да бъде прието за установено в отношенията между страните, че не дължи сумата в размер на 2000.00лв., представляваща разноски за адв. хонорар, ведно с лихвата до окончателното ѝ изплащане, присъдени по н.ч.х.д. № 1938/2016 г. на ВРС и сумата от 1500.00лв., представляваща разноски за адв. хонорар по н.ч.х.д. № 1945/2016 г. на ВРС. За събирането на тези суми са били образувани изп.д. № 2894/2019г. и изп.д. № 2895/2019г., присъединени към изпълнително дело № 2373/2018 г., всичките по описа на ЧСИ Л.Ст., рег. № 895 на КЧСИ и район на действие - района на Окръжен съд – Варна. И. З. е навел твърдения, че вземанията в размер на посочените погоре суми са погасени чрез прихващане с насрещно негово вземане в размер на 3500.00лв., представляващо част от присъдените с Решение № 88/19.04.2017 г. по в.т.д. № 84/2017 г. на Апелативен съд – Варна съдебни разноски за двете инстанции, дължими от В. С. С. на „КТМ ЕКС“ ЕООД и придобито от него с Договор за цесия от 03.01.2020г., сключен с цедент „КТМ ЕКС“ ЕООД.

В исковата молба е изложено, че „Топлофикация – Разград“ ЕАД е подало на 27.03.2017 г. молба за образуване на изпълнително дело в кантората на ЧСИ С.ов, рег. № 912 на КЧСИ - ОС Разград за събиране на суми по издаден Изпълнителен лист от 27.01.2017 г. от Районен съд Варна на основание Решение № 724/13.10.2016 г., постановено по в.т.д. № 1039/2016 г. по описа на ВОС и Решение 1310/04.04.2016 г. по гр.д. № 10127/2015г. по описа на Районен съд - Варна, по която е било образувано изп. дело № 210/2017г. на ЧСИ С.ов,

рег. № 912 на КЧСИ.

На 23.11.2018г. по молба на взыскателя изпълнителното дело е изпратено при ЧСИ Л. Ст. с рег. № 895 на КЧСИ и район на действие Окръжен съд Варна, като на 26.11.2018 г. е преобразувано в изп. дело № 2373/2018г. по описа на ЧСИ Л.Ст. с рег. № 895 на КЧСИ.

По-късно са били образувани изп.д. № 2894/2019г. и изп.д. № 2895/2019г., и двете по описа на ЧСИ Л. Ст. по молба от ответницата В. С. С., като взыскател, срещу ищеца И. К. З., като длъжник, съответно за сумата от 2000.00лв., представляващи разноси за адв. хонорар, ведно с лихвата до окончателното ѝ изплащане, присъдени по н.ч.х.д. № 1938/2016 г. на ВРС и сумата от 1500.00лв., представляващи разноси за адв. хонорар, ведно с лихвата до окончателното изплащане по н.ч.х.д. № 1945/2016 г. на ВРС. Изп.д. № 2894/2019 г. на ЧСИ Л.Ст. и изп.д. № 2895/2016г. на ЧСИ Л.Ст. са присъединени по молба на В. С. с вх. № 19818/02.12.2019г. към изп.д. № 2373/2018г. на ЧСИ Л.Ст., с негово разпореждане от 03.12.2019 г.

Ищецът е направил изявление за прихващане на вземането от 30.01.2020 г., връчено на ответницата, чрез ЧСИ рег.№ 808 на КЧСИ, видно от в КП № 188/03.02.2020 г. на насрещно негово вземане, придобито по Договора за Цесия от 03.01.2020 г., сключен с „КТМ ЕКС“ ЕООД, като цедент, В следствие на прихващането, вземанията на ответницата, за събирането на които са били образувани изп.д. № 2894/2019г. и изп.д. № 2895/2019г., присъединени към изп.д. № 2373/2018г., всичките по описа на ЧСИ Л.Ст. са се погасили с обратна сила, от деня, в който прихващането е могло да се извърши на осн. чл. 104, ал. 2 от ЗЗД.

В издадения изпълнителен лист № 655/24.10.2019 г. по НЧХД № 1938/2016г. по описа на ВРС е посочено, че И. К. З. е осъден да заплати на В. С. С. сумата от 2000.00лв., представляващи разноси за адв. хонорар, ведно с лихвата до окончателното изплащане, но в диспозитива на Присъда № 157/17.06.2019г. по НЧХД № 1938/2016 г. не се съдържа присъждане на лихва, поради което ищецът смята изп.л. за неистински /подправен/ документ.

Моли се за уважаване на предявения иск.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата В. С. С. е депозирала писмен отговор, в който оспорва предявения иск, като неоснователен. Към датата на сключения договор за цесия-03.01.2020 г. не е съществувало вземането на „КТМ Е КС“ ЕООД, тъй като не е било влязло в сила Решение № 88/19.04.2017г., постановено от Варненския апелативен съд по в.т.д. № 84/2017г. Решение № 88/19.04.2017г. по в.т.д. № 84/2017г. на Апелативен съд Варна е било отменено с Решение № 103/16.07.2018г. по гр.д. № 3209/2017г. на ВКС, който е върнал делото на Апелативен съд Варна за ново разглеждане. След връщането си в Апелативен съд Варна делото е образувано като в.т.д. № 427/2018г., по което е постановено Решение № 270/21.11.2018г., влязло в сила на 10.01.2020 г. с постановяването на Определение № 19/10.01.2020г. по гр. д. № 2681/2019 г. на ВКС.

Договорът за цесия е антидатиран и сключен с лице, което няма представителна власт да представлява „КТМ ЕКС“ ЕООД, като подписан чак на 30.01.2020г. С договора за цесия не е валидно прехвърлено вземането на цедента в полза на ищеца, поради липсата на уведомяване на длъжника. Оспорва да е извършено уведомяване от ЧСИ, който не разполага с компетентност да връчва книжа от гражданския оборот, които не касаят конкретни изпълнителни действия.

С оглед становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът прима за установено следното от фактическа страна:

По молба на „Топлофикация-Разград“ ЕАД е образувано изп.д. № 210/2017 на ЧСИ

Г.С.ов, рег. № 912 с район на действие ОС-Разград, по представения изп.лист, издаден срещу И. К. З. по решение № 724/13.10.2016г. по в.гр. № 1039/2016г. на ВОС и решение № 1310/04.04.2016 по гр.д. № 10127/2015г. на ВРС за задължение в размер на 3462.87лв., представляваща цена на ползвана и незаплатена топлоенергия и топла вода по фактура за периода от 01.02.2011г. до 30.04.2014г. за обект, находящ се в гр. Разград, ..., сумата от 701.54лв.-сбор на мораторната лихва върху главницата за посочения, ведно със законната лихва, считано от 24.02.2015г. по ч.гр.д. № 392/2015г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 83.29лв., представляваща разноски по заповедното производство, сумата от 402.90лв., представляваща разноски пред първата инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК и сумата от 590.00лв., представляваща сторени разноски пред въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 от ЗЗД.

С молба от 31.11.2018г. вискателят „Топлофикация-Разград“ ЕАД е поискало прехвърляне на изп.д. № 210/2017г. на ЧСИ Г.С.ов № 912 с район на действие ОС-Разград на на ЧСИ Л.Ст. № 895 с район на дейност ОС-Варна.

Образувано е на 21.11.2018г. изп.д. № 2373/2018г. на ЧСИ Л.Ст..

По него са присъединени и други два изпълнителни листи № 8743/07.11.2018г. и № 8919/13.11.2018г., издадени в полза на „Топлофикация-Разград“ ЕАД срещу И. К. З..

Присъединено е на 03.12.2019г. и изп.д. № 2894/2019г. на ЧСИ Л. Ст., образувано по изп.лист № 655/24.10.2019г., изд.по Присъда № 157/17.06.2019г. по НЧХД № 1938/2016г. на ВРС, за вземането на В. С. С. срещу И. К. З. за сумата от 2000.00лв., представляваща разноски за адвокатски хонорар, ведно с лихвите до окончателното изплащане. Присъединено е още и изп.д. № 2895/2019г. на ЧСИ Л.Ст. на 03.12.2019г., образувано по изп.лист № 642/21.10.2019г., изд.по Присъда № 145/10.06.2019г. по НЧХД № 1945/2016г. на ВРС, за вземането на В. С. С. срещу И. К. З. за сумата от 1500.00лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение по наказателното производство.

Видно от приложената по изп.д. Присъда № 157/17.06.2019г. по НЧХД № 1938/2016г. на ВРС, по която е издаден изп.л. № 655/24.10.2019 г. по НЧХД № 1938/2016г. по описа на ВРС, частният тъжител И. К. З. е осъден да заплати на В. С. С. сумата от 2000.00лв., представляващи разноски за адв.хонорар. Лихва върху главницата до окончателното изплащане не е възложена в тежест на И. К. З., но в цитирания изп.л. фигурира и такава.

С молби от 04.03.2020г. длъжникът И. К. З. е уведомил ЧСИ Л.Ст., че вземането на В. С. С. по изп.д. № 2894/2018г. и изп.д. № 2895/2018г. са погасени чрез прихващане с насрещното вземане на И. К. З. от В. С. С. в размер на 3500.00лв., представляващи част от съдебните разноски по решение № 88/19.04.2017г. по в.т.д. № 84/2017г. на АпС-Варна общо в размер на 14089.21лв. в полза на „КТМ ЕКС“ ЕООД, по силата на сключения между цедента „КТМ ЕКС“ ЕООД и цесионера И. К. З., договор за цесия, редовно съобщена на длъжницата В. С. С.. Моли за приключване на двете изп.д., присъединени към изп.д. № 2373/2018г. Представен е КП № 184/03.02.2020г. на ЧСИ З.Д., в който удостоверява редовното връчването на изявлението за прихващане на В. С. С. при отказ във фризьорски салон „Аморе“ на 30.01.-2020г. в 17.20. Поискано е още и прекратяване на изп.д. № изп.д. № 2894/2019г. на ЧСИ Л. Ст., образувано по изп.лист № 655/24.10.2019г., изд.по Присъда № 157/17.06.2019г. по НЧХД № 1938/2016г. на ВРС, т.к. изпълнителният лист е с невярно съдържание.

Със становище от 10.03.2020г. В. С. С., чрез адв. Б.Ж. е възразила срещу приключване на делата, понеже нито ѝ е представен спорния договор за цесия, нито е уведомена на осн. чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, нито е спасен начина за връчване по реда на ГПК.

По изп.д. е приложено цитираното изявление за прихващане от 30.01.2020г. и КП № 184/03.02.2020г., съдържащо изявлението на връчител при ЧСИ З.Д. за отказа на В. С. С. да получи изявлението на 30.01.2020г.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата претенция намира правното си основание в разпоредбата на чл. 439 от ГПК, доколкато ищецът, сегашен въззиваем оспорва с иск изпълнението по образуваното срещу него, в качеството му на длъжник по изпълнително дело, но твърди погасяване на задължението от негова страна чрез извършено извънсъдебно прихващане до размера на сумата от 3500.00лв., предмет на цитираното изпълнителното дело.

За да е основателен искът с правно основание чл. 439 от ГПК ищецът е следвало да докаже наличието на изпълнително производство и наличието на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Не се спори между страните и се установява от представените по изп.д. № 2373/2018г. на ЧСИ Л.Ст., че то е образувано, чрез преобразуването на изп.д. № 210/2017г. на ЧСИ Г.С.ов, рег. № 912, последното образувано по изп.л. № 10066/27.05.2017г., изд. по решение № 724/10.10.2016г. по в.т.д. № 1039/2-16г. по описа на ВОС и решение № 1310/04.04.2016г. по гр.д. № 10127/2015г. на ВРС, в полза на „Топлофикация-Разград“ ЕАД срещу И. К. З., като по изп.д. № 2373/2018г. на ЧСИ Л.Ст., са присъединени изп.д. № 2894/2019г. на ЧСИ Л.Ст., образувано по изп.л., изд. по Присъда № 157/17.06.2019г. по НЧХД № 1938/2016г. на ВРС, в полза на В. С. С. срещу И. К. З. за сумата от 2000.00лв. разноски за адвокатско възнаграждение и изп.д. № 2895/2019г. на ЧСИ Л.Ст., образувано по изп.л., изд. по Присъда № 145/10.06.2019г. по НЧХД № 1945/2016г. на ВРС, в полза на В. С. С. срещу И. К. З. за сумата от 1500.00лв. разноски за адвокатско възнаграждение по наказателното производство.

Твърденият от ищцовата страна факт по смисъла на чл. 439, ал. 2 от ГПК е погасяване на дълга, чрез извънсъдебно прихващане с негово вземане срещу В. С. С. в размер на 3500.00лв., представляващи част от съдебните разноски по решение № 88/19.04.2017г. по в.т.д. № 84/2017г. на АпС-Варна общо в размер на 14089.21лв. в полза на „КТМ ЕКС“ ЕООД, длъжими от В. С. С. , по силата на сключения между цедента „КТМ ЕКС“ ЕООД и цесионера И. К. З., договор за цесия от 03.01.2020г., редовно съобщена на длъжницата В. С. С. на 30.01.2020г.

Спорният момент е дали представеният договор за цесия е сключен на 03.01. 2020г. или по-късно на 30.01.2020г., но вече от лице без представителна власт и дали цесията е била съобщена на длъжницата В. С. С. надлежно, за да е възможно твърдяното прихващане.

Действително, договорът за цесия от 03.01.2020г. е частен документ и няма достоверна дата.

Настоящият състав намира, че следва да бъде прието, че договорът за цесие е сключен на 03.01.2020г., между И. К. З. и „КТМ ЕКС“ ЕООД, представлявано към тази дата от Д. Г. К., но най-късно към 30.01.2020г., когато помощник-нотариусът на нотариус Б.В. е удостоверил верността на представения му препис-рег. № 515/2020г.

От една страна въззивникът е посочил, че решението № 270/21.11.2018г. по в.т.д. №

427/2018г. на ВАпС е влязло в сила чак на 10.01.2020г. с постановяване на определение № 19/10.01.2020г. по гр.д. № 2681/2019г. на ВКС, така, че към 03.10.2020. не е било налице влязло в сила решение за спорното вземане на „КНМ ЕКС“ ЕООД срещу В. С. С., от където се прави извод, че договорът за цесия е антидатиран. Следва да се има предвид, че законът допуска цесия на бъдеща вещь, поради което направеният от страната извод не е правилен.

Дори и да е бил антидатиран договорът за цесия, то той очевидно е бил сключен до 30.01.2020г., когато е удостоверен от нотариуса представения по първоинстанционното дело заверен препис. Да, към 30.01.2020г. представлявалата „КТМ ЕКС“ ЕООД по договора Д. Г. К. е била заличена като управител в ТР на 06.01.2020г. и следователно не е разполагала с представителна власт да представлява дружеството и отчуждава негово вземане.

Съдът има предвид приетото в т.2 от ТР от 12.12.2016г. по ТД № 5/2014г. на ОСГТК, че договор, сключен от лице, действало като представител, без да има представителна власт, е в съС.ие на висяща недействителност и не поражда целените с него правни последици. Същите настъпват, ако лицето, от името на което е сключен договорът, го потвърди съгласно чл. 42, ал. 2 ЗЗД. При липса на потвърждаване, на недействителността може да се позове само лицето, от името на което е сключен договорът или неговите универсални правоприемници. Следователно само мнимо представляваният разполага с право, както да потвърди договора, сключен от негово име без представителна власт, така и да се позове на недействителността. Другата страна по договора няма правен интерес да се позове на недействителността, още по-малко такъв правен интерес е налице за трети за договора лица, какъвто е настоящия случай. Не може В. С. С. да възразява, че договорът за цесия не поражда никакви права. За нея „КТМ ЕКС“ ЕООД валидно е прехвърлило права на И. К. З..

Връчено ли е било съобщение на В. С. С. за извършената цесия, на осн. чл. 99, ал. 4 от ЗЗД и кога?

Надлежно ѝ е било връчено съобщението /изявление за прихващане от 30.01.2020г./ на 30.01.2020г.

Видно, изявлението за прихващане от И. К. З. , адресирано до В. С. С. е предоставено за връчване от ЧСИ З.Д. рег. № 808, входирано с № 1154/30.01.2020г. Противно на направеното оплакване, че ЧСИ не е компетентен да връчва съобщения, съдът има предвид разпоредбата на чл. 18, ал. 5, предл. 1 от ЗЧСИ, според която частният съдебен изпълнител може да връчва всякакви покани, съобщения и отговори във връзка с гражданскоправни отношения. Тази разпоредба в специалния закон му дава право да връчва съобщения, а ГПК изрично не ги отрича.

От направената бележка от връчителя и КП от 03.02.2020г. на ПЧСИ при ЧСИ З.Д. е констатирано надлежното връчване на изявлението за прихващане от 30.01.2020г. на В. С. С. при удостоверен от връчителя отказ, според разпоредбата на чл. 44, ал. 1, предл. последно от ГПК. Тази разпоредба намира приложение , както и всичките разпоредби от Раздел Първи на глава шеста от ГПК, включително и разпоредбата на чл. 49 от ГПК, която сочи мястото на което може да става връчването, включително всяко място, на което адресатът

може да бъде намерен. Неоснователно в тази връзка се явява оплакването, че връчването е станало във фризьорски салон „Аморе“, където В. С. С. е пребивавала. Неоснователни са възраженията ѝ, че връчителят не се е убедил в самоличността ѝ. Надлежно е удостоверено от връчителя, че е направил опит да връчи изявлението на В. С. С.. От друга страна и самата тя най-сетне не отрича, че на 30.01.2020г. в 17.20ч. тя е била в салона.

След като са изпълнени изискванията на чл. 99 от ЗЗС, то цесията е породила действие по отношение на В. С. С..

Искът е основателен.

Поради съвпадане на крайните изводи на ВОС с тези в обжалваното решение, същото следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора разноски не се дължат на В. С. С.. Тя следва да бъде осъдена да заплати на И. К. З. сумата 500.00лв., представляваща направените разноски във въззивната инстанция-заплатено адвокатско възнаграждение, според приложения договор за правна защита и съдействие и списък по чл. 80 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК. Неоснователно е възражението за прекомерност, предвид действителната фактическа и правна сложност на спора и разбра, изчислен от съда по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в ред ДВ бр. 68/2020г..

Волен от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 441/23.02.2022 г., постановено по гр. дело № 11117/2021 г. по описа на ВРС, 8 -ми състав, с което е прието за установено в отношенията между страните, че И. К. З., ЕГН *****, с адрес ....., не дължи на В. С. С., ЕГН *****, с адрес ....., сумата от **2000.00 лв.**, представляваща разноски за адв. хонорар, ведно с лихвата до окончателното ѝ изплащане, присъдени по н.ч.х.д. № 1938/2016 г. на Районен съд – Варна, и сумата от **1500.00 лв.**, представляваща разноски за адв. хонорар по н.ч.х.д. № 1945/2016 г. на Районен съд – Варна, за събирането на които са били образувани ИД № 2894/2019г. и ИД № 2895/2019г., присъединени към изпълнително дело № 2373/2018 г., всичките по описа на ЧСИ Л.Ст., рег. № 895 на КЧСИ и район на действие - района на Окръжен съд – Варна, като **погасени чрез прихващане** с насрещно вземане на И. К. З. в размер на 3500.00 лв., представляващо част от присъдени с Решение № 88/19.04.2017 г. по в.т.д. № 84/2017 г. на Апелативен съд – Варна съдебни разноски, придобито с Договор за цесия от 03.01.2020 г., на основание чл. 439 ГПК.

ОСЪЖДА В. С. С., ЕГН *****, с адрес ..... да заплати на И. К. З., ЕГН *****, с адрес гр. .... разноски за въззивната инстанция в размер на 500.00лв., на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, предвид разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____